

[Ellinger.]

en Nettoindtægt af under 6 000 Kr., lad os sige 3 000 Kr., svarer det ingen Afgift, og saa kommer der her til at staa noget ganske urimeligt. $\frac{2}{3}$ af 3 000 Kr. er 2 000 Kr., og saa skal man altsaa ikke kunne oprette et Apotek, hvis man maa formode, at det ikke kan give vedkommende en Nettoindtægt paa 2 000 Kr. Den forandrede Ordlyd gør med andre Ord det hele fuldstændig meningsløst, hvorimod der i Ministerens oprindelige Forslag var god Mening.

Saa kommer vi til Aldersbestemmelserne. Ministeren havde foreslaaet, at en Apoteker ikke maatte være mere end 75 Aar gammel, men er gaaet med til at nedsætte Aldersgrænsen til 70 Aar. Nu skal jeg lade Spørgsmaalet om Alder ligge et Øjeblik, men Ministeren begrundet dette — og til denne Begrundelse kan han ikke vente Tilslutning fra min Side — med, at Privilegiet ikke kan bevares, naar ikke den fulde Ævne til at følge Apotekets daglige Drift er til Stede. Jeg vilde i og for sig gerne, siger Ministeren, have sat den Aldersgrænse, jeg har nævnt, 75 Aar, noget lavere, ved de 70 Aar, men jeg har af økonomiske Grunde ikke gjort det. Jeg er 74 Aar, og Ministeren vil vist neppe bestride, at jeg maa anses for at besidde den fulde Ævne til, hvis jeg havde et Apotek, da at følge dets daglige Drift. Altsaa, denne Motivering kan Ministeren ikke forlange at jeg skal tiltræde. Nej, Motiveringen maa være en anden, Motiveringen maa være den, at man vil sikre sig. Thi man maa jo huske paa, at der er gamle Mennesker paa 65 Aar, nej, lad mig sige 64, og der er ret unge Mennesker paa 74 Aar. Men det, som man altsaa mener, og som jeg synes, Ministeren skulde have sagt, det er, at man maa sikre sig imod, at en Mand paa Grund af Alder bliver ude af Stand til at følge Apotekets Drift, og det sikrer man sig naturligvis bedst imod ved at sætte en vis Aldersgrænse, saaledes som der jo ogsaa er fastsat for Statens Tjenestemænd, ikke saaledes at den paagældende skal gaa af, naar han er 70, han skal kun indgive Ansøgning om Afsked, naar han er 70, og der gives Tilfælde, hvor Staten staa sig ved — og ogsaa har vist dette — at lade Folk sidde i Embedet ud over de 70 Aar. Naturligvis, i de store Etabler lader dette sig ikke gøre paa Grund af Avancementsforhold, men det er jo ganske givet, at f. Eks. Præster, som ved hele deres Virksomhed viser sig at udøve en Indflydelse meget stærkere end mange yngre Præster, de bør — saa længe de er i Stand hertil og altsaa godtgør objektivt, at de udøver deres Virksom-

hed paa en saadan Maade — ikke afskediges ved det 70de Aar; man maa være glad for, at de bliver ved. Og hvad der gælder for Præster, gælder ogsaa i andre Tilfælde. Paa Universitetet f. Eks. er der jo et mere kollegialt Styre, og dér vil man ikke godt kunne lade en Professor sidde længere end til disse godt 70 Aar, men hvor der er en enkelt Mand, som bærer Ansvaret, dér kan godt gøres Undtagelser. Jeg skal i saa Henseende nævne, at da jeg var Direktør for den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, indstillede jeg, at en fremragende dygtig Mand, som ikke paa nogen Maade tyngedes af Alderen, fik i alt Fald 2 Aars Forlængelse, saa at han først gik af ved 72 Aars Alderen, og det var vist noget, der blev anerkendt fra alle Sider — ogsaa af den Mand, som rimeligvis vilde blive hans Efterfølger og ogsaa blev det — som noget fuldstændig naturligt. Man vil altsaa forstaa, at navnlig denne Nedsættelse af Aldersgrænsen til 70 Aar kan jeg ikke billige. Jeg finder den ganske forkert og vil tage under Overvejelse, om jeg ikke kan slutte mig til at bevare en Aldersgrænse af 75 Aar.

I § 9, 1ste Stykke, staa der, at Ministeren for smaa Apotekers Vedkommende kan bestemme, at Apoteket helt eller delvis drives uden Medhjælp. Dette maa formentlig opfattes saaledes, at Ministeren kan tillade det. Sundhedsstyrelsen kan tillade, at der som Enemedhjælper holdes en eksamineret Medhjælper. Og saa tilføjes det, at for Apoteker med mindre Omsætning, og i øvrigt naar ganske særlige Omstændigheder taler derfor, kan Indenrigsministeren bestemme o. s. v. Dermed menes vel, at Ministeren kan tillade det, naar det ønskes, og saa ved jeg ikke, hvorfor man har forandret Ordet „tillade“ til „bestemme“.

I Stykke 2 i samme Paragraf er der Tale om, hvorledes der skal forholdes i Tilfælde af, at der opstaa Stridigheder mellem Apotekere og Medhjælpere; saa skal Forligsmanden træde i Virksomhed. Men det forekommer mig at være nødvendigt, at der indføres en Bestemmelse om, at Forligsmandens Afgørelse i Spørgsmaalet saa er bindende.

I § 16 er der en Bestemmelse, som jeg synes burde være lidt anderledes. Der staa i Stykke 2:

„Enhver, der driver Apotek, skal give Indenrigsministeren og Sundhedsstyrelsen de Oplysninger om Apoteket og dets Forhold, som de forlanger.“

Det maa vel være med Hensyn til Apotekets Drift? Ellers kunde der unægtelig kræves mere indgaaende Oplysninger, end det maa siges at være naturligt.